

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА

САЮК ВІРА ОЛЕКСАНДРІВНА

Допускається до захисту:

Т.в.о. _____ завідувача кафедри
журналістики та соціальних
комунікацій, к. філософ. н., доцент
_____ Костянтин РОДИГІН
«__» _____ 2025р.

**РОЗРОБКА МЕДІАРЕСУРСУ «СТУСІВЦІ»: СЕРІЯ ПУБЛІКАЦІЙ
ТА ІНТЕРВ'Ю ПРО ЗДОБУВАЧІВ ТА ВИКЛАДАЧІВ
ДОННУ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА**

Спеціальність 061 Журналістика

Кваліфікаційна робота (медіапроект)

Керівник:

Болховська Н.Р., старший викладач
кафедри журналістики та соціальних комунікацій

Консультант:

Родигін К.М., к.філософ.н., доцент
кафедри журналістики та соціальних комунікацій

Оцінка: ____/ ____/ ____

(бали за шкалою ЄКТС/за національною
шкалою)

Голова комісії: _____
(підпис)

Вінниця – 2025

АНОТАЦІЯ

Саяук В. О. Розробка медіаресурсу «Стусівці»: серія публікацій та інтерв'ю про здобувачів та викладачів ДонНУ імені Василя Стуса Спеціальність 061 «Журналістика». Донецький національний університет імені Василя Стуса, Вінниця, 2025.

Ця письмова робота є пояснювальною запискою до авторського медіапроєкту. Кваліфікаційна (бакалаврська) робота (медіапроєкт) має на меті створення серії інтерв'ю, новин, художньо-публіцистичних матеріалів з непересічними студентами, викладачами й працівниками ДонНУ імені Василя Стуса. Об'єктом дослідження стали їхні унікальні історії, предметом – серія публікацій на сайті «Stusivtsi». Завдання проєкту – популяризація університету як простору свободи, гідності та самореалізації. Створено 3 інтерв'ю, 7 заміток і 1 огляд новин.

Ключові слова: «Stusivtsi», серія інтерв'ю, студенти, викладачі, популяризація університету, самореалізація, унікальні історії

35 с., 1 дод., 11 джерел.

ABSTRACT

Saiuk V. Development of the media resource «Stusivtsi»: a series of publications and interviews about students and lecturers of Vasyl Stus Donetsk National University. Specialty 061 «Journalism». Vasyl' Stus Donetsk National University, Vinnytsia, 2025.

This paper is an explanatory note to the author's media project. The bachelor's qualification work (media project) is aimed at creating a series of interviews, news items, and opinion journalistic materials featuring outstanding students, lecturers, and staff of Vasyl' Stus Donetsk National University. The object of the research is their unique life stories; the subject is a series of publications on the website «Stusivtsi». The project's goal is to promote the University as a space of freedom, dignity, and self-fulfillment. As part of the project, 3 interviews, 7 news notes, and 1 news review were created.

Keywords: Stusivtsi, interview series, students, lecturers, university promotion, self-fulfillment, unique stories.

35 pages, 1 appendix, 11 sources.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
ОПИС ПРОЄКТУ.....	7
ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ	9
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	10
ДОДАТКИ.....	12

ВСТУП

Актуальність обраної теми. Дистанційне навчання кардинально вплинуло на взаємовідносини між людьми, зокрема студентів: почали менше комунікувати, зменшилася кількість університетських активностей, зникла потреба в близькому спілкуванні. Це, за спостереженням, є великою проблемою не лише студентства, але й суспільства в цілому. Медіапроект «Стусівці» не в силах виправити цю ситуацію, але він в силах зблизити студентів та хоч трошки зарадити проблемі незнання свого оточення. Серія інтерв'ю [1] з студентами та викладачами, що нас оточують, допомагає зблизити університетське ком'юніті та додати атмосфери спорідненості. Цей медіапроект створений, щоб чути історії та співпереживати тим, хто поруч. Ці люди знаходяться з нами під одним дахом – вони поряд, а ми й не знаємо їх імен.

Мета медіапроекту: написання серії інтерв'ю у художньо-публіцистичних жанрах з непересічними викладачами, студентами Донецького національного університету імені Василя Стуса, що надихатимуть університетську спільноту на знайомство та спілкування. Мета проекту створити унікальну історію, яка створить узагальнений образ «стусівця». Також доповнити ці історії публікаціями в інформаційних жанрах, які б гармонійно створювали цілісний проект.

Об'єктом медіапроекту виступають непересічні люди, що навчаються або викладають у ДонНУ імені Василя Стуса та їх унікальні історії життя, пов'язані із університетом.

Предметом медіапроекту є серія інтерв'ю, які опубліковані на сайті «Stusivtsi».

Джерельна база медіапроекту: в ході створення медіапроекту джерельною базою виступили безпосередньо викладачі та студенти ДонНУ імені Василя Стуса та їхні унікальні розповіді про особисте життя, волонтерство, викладацтво, наукову роботу. Також джерелом інформації стали студентські

активності, наукові події, які відбувалися в університеті протягом другого кварталу 2025 року.

Завдання проєкту

- Створити серію інтерв'ю з непересічними «стусівцями» ДонНУ імені Василя Стуса: студентами, викладачами, випускниками та працівниками університету.
- Висвітлювати унікальні життєві історії, роздуми, ініціативи та проєкти, які народжуються всередині університетської спільноти.
- Формувати образ «Стусівця», не як формальної приналежності до університету, а як носія активної громадянської позиції, унікальності світогляді та людської гідності.
- Зміцнювати зв'язки між поколіннями університету, створюючи майданчик для діалогу та взаєморозуміння.
- Популяризувати ДонНУ імені Василя Стуса як простір свободи думки, самореалізації та суспільної відповідальності.
- Розробити візуальне оформлення онлайн-журналу та створити авторські ілюстрації для доповнення змісту матеріалів.

Методи, використані при підготовці медіапроєкту

Для реалізації проєкту були застосовані наступні наукові методи:

- комплексні – абстрагування, аналізу і синтезу;
- теоретичний – сходження від абстрактного до конкретного;
- емпіричні – на етапі збору необхідних для роботи даних (спостереження і порівняння).

При створенні дипломної роботи були застосовані навички, що безпосередньо стосуються журналістської сфери та галузі інтерв'ю, а також – веброзробки. Зокрема, глибоко вивчалася теоретична база, що стосується:

методу глибинного інтерв'ю[2] [5] -

застосовується для отримання розгорнутих, забарвлених відповідей, що дозволяє краще розуміти бачення світу, досвід та мотивацію співрозмовника;

напівструктуроване інтерв'ю [3] -

базується на попередньо підготовленому переліку запитань, але передбачено пластичність, аби підлаштовуватися під хід розмови з респондентом й відкриття нових тем;

якісний контент-аналіз [4][6] -

під час обробки інтерв'ю для виділення найголовніших та найважливіших тем та цінностей, які характеризують спільноту ДонНУ імені Василя Стуса.

ОПИС ПРОЄКТУ

Медіапроект «Stusivtsi» - це, перш за все, серія інтерв'ю, яка має на меті задокументувати та осмислити життєві історії, досвід й унікальність людей, що створюють простір Донецького національного університету імені Василя Стуса. Також – це серія подієвих матеріалів, які доповнюють історії університетського життя. Даний медіапроект створений як спроба подивитися на університет не лише як на будівлю, що надає знання, а як на ком'юніті людей, які мають власний голос, власне бачення світу і глибокий вплив на оточуючих.

Проект серії інтерв'ю - це не просто факти з стандартними запитаннями. Це душевні діалоги, у яких важливі не тільки відповіді, а й атмосферність, довіра, щирість та відкритість. Кожен персонаж цього медіапроекту є джерелом досвіду, який варто почути, зберегти та осмислити. Завдяки таким діалогам формується повний портрет спільноти Донецького національного університету імені Василя Стуса.

Увагу в рамках цього етапу проекту варто приділити цим яскравим особистостям:

Марія Лаптєва - волонтерка, студентка, що веде благодійний аукціону МПЛО СПРОТИВ (МПЛО означає - дерев'яна чи пластика фішка, що позначає персонажів у настільних іграх). Її діяльність є прикладом того, як соціальна ініціатива, ігрове ком'юніті та молодіжна амбітність можуть взаємодіяти разом і давати потужні результати. Через її історію ви побачите нове покоління студентів, активних, емпатичних і готових до нових звершень.

Микола Васильович Примуш - політолог з великим стажем роботи, викладач, робота якого вчить студентів не лише аналітичному мисленню, а й здатності усвідомлювати політичні процеси на глибокому рівні. Інтерв'ю з ним - це розмова про політику, важливість її розуміння, усвідомлення ролі громадянина у часи воєнних і соціальних трансформацій, про те, як людина і політика можуть бути інструментами змін.

Ігор Васильович Шпанько - 86-річний професор, який працює в університеті з часів його заснування. Його досвід та життєва історія - це дзеркало усіх етапів розвитку університету: від розпаду Радянського Союзу, становлення незалежності України, окупації Донецької області та до релокації у Вінницю. Він є своєрідним «банком пам'яті», спостерігачем і учасником глобальних змін, через розповіді якого можна відчувати важливість історії університету та формування його цінностей.

Медіапроект «Stusivtsi» - це, звісно, про пошук власної ідентичності. Назва сайту символічна: бути «стусівцем» - означає не лише навчатися або викладати в ДонНУ імені Василя Стуса, а й поділяти цінність свободи, гідності, правди, пошуку власної внутрішньої сили. Кожен учасник медіапроекту носієм цих критеріїв. Медіапроект «Stusivtsi» створений, щоб надихати та надавати приклад уже викладачам, студентам, абітурієнтам.

Цей проєкт має також на меті - створити архів діалогів, доступний для теперішніх і майбутніх студентів та викладачів. Це спосіб зафіксувати плін часу, розповісти історію університету через життєві історії «стусівців». У форматі глибинних інтерв'ю вдається вловити не лише події, а й емоції, відчуття, настрої, які залишаються за межами біографічних довідок.

Під час реалізації проєкту було створено 4 матеріали у художньо-публіцистичних жанрах та 8 матеріалів у інформаційних жанрах.

Отож, «Stusivtsi» - це про зв'язок між ідеями, поколіннями та людьми. Це не лише про прочитати, а й прожити. Не запитувати, а й розуміти. І в цьому - найбільша цінність медіапроекту.

ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

Для оприлюднення медіапроєкту «Stusivtsi» було створено на базі Google Сайти (компанії META). Для візуального оформлення журналу використовувався онлайн-сервіс «Canva» та «Pinterest» за допомогою яких створені: дизайн обкладинки, структуру сторінок та графічне компонування матеріалів. Фотографії, які ілюструють тексти, були зроблені на власний телефон.

Сайт, витриманий у синій кольоровій гамі. Ця гама має викликати асоціативний ряд з брендбуком, який розроблений і використовується університетом для власного позиціонування. Також для графічних зображень використовується жовтий колір – логотип у вигляді жовтої фігури серед натовпу синіх силуетів, який символізує унікальність особистості на тлі пересічних людей. Графічні зображення згенеровані за допомогою Штучного Інтелекту «Chat GPT».

Серія інтерв'ю у проєкті «Stusivtsi» реалізована як платформа, що містить в собі опубліковані матеріали на сайт і фото. Під час візуальної частини реалізації проєкту було створено зручне й естетичне середовища для публікації інтерв'ю, життєвих історій з представниками ком'юніті університету.

Інтерв'ю були транскрибовані з диктофонних записів, відредаговані та опубліковані на сайті. Цей підхід забезпечив доступність матеріалів і для читачів.

Так проєкт «Stusivtsi» реалізований як цілісна медійна платформа, що містить текстові інтерв'ю, інформаційні замітки, портретні нариси.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- 1 journalistic-space <https://journalistic-space.webnode.com.ua/l/magiya-zatishnogo-krisla/> (дата звернення: 20.05.2025)
 - 2 Соціологічні вікенди: глибинні інтерв'ю Катерина Іващенко kse.ua URL <https://kse.ua/wp-content/uploads/2019/08/Sotsiologichni-vikendi-yakisni-metodi.-Glibinni-intervyu.-Katerina-Ivashhenko.pdf> (дата звернення: 20.05.2025)
 - 3 Напівструктуровані інтерв'ю в якісних дослідженнях mind the graph URL <https://mindthegraph.com/blog/uk/polumarshiyovani-intervyu-u-yakisnomu-doslidzhenni/> (дата звернення: 20.05.2025)
- Контентаналіз wikipedia URL <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%82-%D0%B0%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B7> (дата звернення: 20.05.2025)
- 5 Бондаренко В. Д. Практична стилістика і редагування. Навч. посіб. Київ. Либідь. 2006. 336. (дата звернення: 20.05.2025)
 - 6 Голуб О. А. Основи журналістської творчості. Київ. Академія. 2004. 240 с. (дата звернення: 20.05.2025)
 - 7 Криворотюк В. В. Основи журналістики: навч. посіб. Київ. Академвидав. 2012. 256 с. (дата звернення: 20.05.2025)
 - 8 Масюк Л. М. Жанри сучасної української журналістики. Львів. ПАІС. 2014. 212 с. (дата звернення: 20.05.2025)
 - 9 Сайт ДонНУ URL <https://www.donnu.edu.ua/uk/>
 - 10 Університетські вісті ДонНУ URL <https://news.donnu.edu.ua/2014/05/> (дата звернення: 20.05.2025)

11 «Chat GPT» URL <https://chatgpt.com/g/g-mzFm1dKjW-chat/c/68288425-45ac-8003-a574-490f595fcda3> (дата звернення: 20.05.2025)

ДОДАТКИ

ПЕРЕЛІК СТВОРЕНИХ МАТЕРІАЛІВ

Художньо-публіцистичні жанри

1.

86-річний професор Шпанько: легенда і символ ДонНУ імені Василя Стуса

В головному корпусі Донецького національного університету імені Василя Стуса лише на одному кабінеті є табличка «Професорська». Проходячи повз неї, волею не волею, починає грати уява. Хто за цими дверима? Асоціації одразу наштовхують і поринають у сюжети Джоан Роулінг, в думках починаю згадувати усіх професорів Хогwartца. Потім я дізналася, що за цим дверима працює доктор хімічних наук, професор, професор кафедри неорганічної, органічної та аналітичної хімії Ігор Васильович Шпанько. А от той високий сивоволосий чоловік із тростинкою, якого більшість із студентів бачить прямуючим до університету, і є наш загадковий професор. Ризикнула написати листа з прохання про інтерв'ю. Чесно кажучи, не сподівалася отримати позитивну відповідь. Але вона була.

У визначений час, ні на хвилину не запізнюючись, постукала до кабінету. Зайшла. Ігор Васильович англійською мовою розмовляв із невидимим мені співрозмовником. Здивувалася? Так. Ми, молоді люди, сьогодні не маємо відповідних навичок іноземної. Тому першим запитання було про англійську... А потім – поринула у дивовижну історію життя Ігоря Васильовича.

Уроки хімії від вчительки з історії

«Я навчався в сільській школі біля колишнього Ленінграду, де не було англійської мови - викладали тільки німецьку, і то дуже погано, - згадує Ігор Васильович Шпанько. - Шкільна будівля була стара, з дерев'яними партами і грубкою, яку розтоплювали вчителі. Класів було небагато, а підручників ще менше. Уроки проходили в холодних класах, іноді при свічках, коли не було

електрики.» Після дев'ятого класу потрібно було вирішити, де продовжити навчання. Саме тоді батьки прийняли рішення переїхати до України, щоб син закінчив десятирічку. У 1956 році Ігор залишає Калінінградську область і вирушає до села Дніпряни, неподалік Нової Каховки, до тітки Тетяни та її чоловіка Йосипа.

"У них не було дітей, тому мене прийняли дуже тепло. Їхав через Москву, там вперше побачив бублики," - розповідає професор. Дорога була важкою: довелося ночувати на Курському вокзалі, на дерев'яній лаві серед десятків таких самих, як він, мандрівників. "Я був сам, з маленькою сумкою, в якій лежала банка згущеного молока та шмат хліба. Це була моя вечеря. Навколо - гомір, гул поїздів, голоси по гучномовцю. Але я тримався."

Професор із ностальгією згадує ті часи: "Ще не було греблі, Дніпро розливався на 60 кілометрів у маленькі річечки - справжня українська Амазонія. Береги були вкриті очеретом, у якому водилися птахи, жаби, навіть черепахи."

Шлях до школи складав сім кілометрів, які доводилося долати пішки, крізь сніги, дощі й відлиги. Зимою сніг доходив до колін, а чоботи промокали наскрізь. Весною — бруд, калюжі, комарі. Але Ігор ішов, бо знав: знання - це єдиний квиток у майбутнє. Коли тітка захворіла, Ігор узяв на себе обов'язок доїти корову: "Сусіди зібралися подивитися, як я справлюся. Так вміло впорався, що потім та корова тітку не підпускала," - сміється Ігор Васильович.

Навчання в українській школі стало справжнім викликом: "Я приїхав з російської школи, а тут усе на українській. Література ще куди не йшло, а от хімія і фізика - важко. Незнайoma термінологія, інші методи. Але я старався. Писав усе вручну, переписував підручники, брав книги в бібліотеці, навіть якщо нічого не розумів - вчив на пам'ять. І таки закінчив школу із золотою медаллю."

Тоді у сільських школах золоті медалісти були рідкістю. Щоб перевірити, чи не завищили учню оцінки, всі його контрольні і екзаменаційні роботи ретельно перевіряли в Херсоні. Тому відповідь із підтвердженням медалі прийшла пізно. А вступна кампанія до вищих навчальних закладів тривала. За

радянські часи, у вищі першочергово зараховували медалістів, а от на решту кількість місць йшли інші, вже здаючи вступні іспити. Дніпропетровські вищі вже закінчив набір, тому Ігор вирушив до Харкова. Там випадково побачив напис "Хімія" і так потрапив до приймальної комісії хімічного факультету.

"На хімію був ще прийом. А в нас у 10 класі її викладала вчителька історії. Але декан Корнієнко, побачивши мої старання, сказав: «Зараховуйте, але пообіцяй мені, що будеш старатися.» Я виконав свою обіцянку." - розповідає Ігор Васильович.

Мазут і його дисципліна

"Перший зимовий іспит був дуже складним: треба було розписати шість реакцій. А потім - таблицю Менделєєва заповнити на пам'ять, " - розповідає професор. Аудиторії були холодні, вікна заклеєні папером, але студенти сиділи в пальтах і слухали лекції. Деколи писали конспекти на колінах, бо не було місць. Писали чорнилом, пером, чорнила замерзли. Проте жага до знань перемагала всі труднощі. Він успішно завершив навчання з червоним дипломом.

На другому курсі з ним працював знаний професор Комар, який ставився до медалістів дуже суворо. "Він заходив до аудиторії й одразу запитував: «Хто медаліст?» І попереджав: «Буду до вас удвічі прискіпливіший.» Але це стимулювало нас учитися ще старанніше."

Ігор Васильович виявився одним з перших, хто мав право самостійно обрати місце праці: "Я вибрав Ленінград, але мене відправили в інститут чистих органічних матеріалів у Орджонікідзе. Там давали гарні умови: трьохкімнатна квартира на двох, хороша лабораторія, фінансування."

Пропрацював там чотири роки - інженером, а згодом старшим інженером. Займався проєктами для військової промисловості: "Я тоді вже бачив телевізори з золотими проводами. Ми тестували матеріали, працювали з хімічно чистими речовинами. Це був унікальний досвід."

Повернувся до Харкова для написання дипломної під керівництвом до світила у світі хімії Леоніда Михайловича Литвиненка: "Отримав бутель мазути і мусив виділити з нього продукти для каталізу. Уявіть: лабораторія, запах мазуту, руки в рукавичках, дистиляція, хроматографія. Працював без вихідних, але встиг."

На основі дослідження було написано статтю, яку він співавтоврував. "Для мене це було величезне досягнення - побачити своє прізвище поруч із видатними вченими."

Далі - переїзд до Донецька та робота в новоствореному Донецькому науковому центрі, де формувалась нова наука - фізико-органічна хімія. "Це був ковток свіжого повітря. Все починалося з нуля - нові лабораторії, молоді студенти, нові ідеї. Ми працювали з вогнем у серці." - з блиском в очах розповідає Ігор Васильович.

Про вінницькі яблука, Південну Корею та 36 головок часнику

Після кількох років у промисловій лабораторії Ігор Васильович повернувся до академічного середовища - і відтоді не полишав його. "Я почав викладати у 1967 році, тоді ще молодим, недосвідченим, але з великим ентузіазмом," - згадує він. Його першими студентами були біохіміки: "Я червонів перед ними, бо вони були дуже розумні. Щоб бути на рівні, мені доводилось по кілька годин щодня готуватися до занять."

Особливо запам'ятався студент Олександр Гончаров: "Він був надзвичайно точним у досліджах, педантичним і відповідальним. Ще й очолював секцію підводного плавання. Був справжнім прикладом для інших."

Наукова діяльність тривала. У 1993 році Ігор Васильович написав свою першу статтю англійською мовою: "Було дуже важко, бо англійську я почав учить разом з донькою, щоб її підтримати." Стаття була опублікована в журналі *Mendeleev Communications* і викликала зацікавлення у професора Лі з Південної Кореї. "Він був головою хімічного товариства, і запросив мене на стажування."

І це була теж історія. У буремні 90-ті грошей практично ні в кого не було. Шалена інфляція з'їдала й так невеличкі зарплати науковців. Фактично був натуральний обмін, коли зарплати давали і харчами, і речами. Дорога на літак до Сеулу виявлялася захмарною. «У Донецьку на дачі я вирощував часник. Гарний. Головки були з кулак. Ну що залишалося? Їду я в Москву, у костюмі та краватці, а в чемодані – 36 головок часника. Вийшов з метро неподалік посольства Південної Кореї, там торгують. Став, відкрив валізу. Постояв так у краватці із часником – нічого не вийшло. Я знав місце, де торгували продуктами. Сів на метро і поїхав туди, станція «Профсоюзна». Виходжу, а там продають яблука і такі красиві. Всі запитують – звідки? Продавці відповідають – з Вінниці. Так я вперше почув про це місто. Хлопці, подивилися на мене, вирішили допомогти. Швидко спродали мій часник. А як щасливий поїхав готуватися до подорожі у Сеул. От тоді Вінниця вперше запам'яталась як рятівне місце». Ці спогади Ігор Васильович згадував із посмішкою.

"Я провів у Південній Кореї експеримент, пов'язаний з ізопараметричними феноменами в органічних реакціях. Це була парадоксальна реальність - результат суперечив інтуїції, але був чітко підтверджений. Професор Лі був вражений." Хоча Лі запропонував написати статтю у співаторстві, сам Ігор Васильович наполіг на тому, щоб зробити це власноруч. Після редагування професор Лі змінив лише кілька слів.

У 1999 році Ігор Васильович захистив докторську дисертацію, а в 2003 став професором. "Я завжди прагнув до глибини, до сенсу - не просто передавати знання, а формувати мислення."

Філософія ентропії та турецькі серіали. Хаос та порядок і перша заява про звільнення

У 2014 році, коли в Донецьку почалися бойові дії, Ігор Васильович одним із перших заявив про звільнення: "Ми прийшли на роботу, а там - табір ДНР. Я зрозумів: залишатися небезпечно. Забрав комп'ютер, але залишив бібліотеку,

архіви - все, що збирав роками. Був першим, хто подав заяву про звільнення з окупованого Донецького університету у відділі кадрів."

Але не покинув своїх студентів, продовжував навчати онлайн: "Мої студенти - зокрема група Ксенії Ютилової - допомогли перевести мої паперові конспекти у електронний формат. Це була титанічна праця, і я їм дуже вдячний."

"Я найбільше пишаюсь тим, що займаюсь проблемою ізопараметричності. Це унікальне явище, і я єдиний у світі, хто досліджує його настільки глибоко." - з блиском в очах розповідає Ігор Васильович.

Професор має власну філософію: "Ми живемо у світі ентропії — міри безладу. Потенціальна енергія легко вимірюється, але справжня рушійна сила - це вільна енергія, яка включає ентропію. Чим більше безладу - тим більше вільної енергії. І зараз ми живемо в часи глобального хаосу, позитивної ентропії: війни, руйнування, кризи. Путін - це ентропійний злодій. Трамп також вносить хаос. Щоб зупинити цю катастрофу - потрібно зупинити війну, тоді хаос вщухне, і почнеться відновлення. А самотність - це вакуумна ентропія. Це коли ти один у світі, який колись був повний смислу. І треба знову знаходити порядок у цьому безладі."

Позаду професорського столу, на стіні - фото. Родинні. Молодша донька і онуки живуть в Америці. Старша - з Ігорем Васильовичем у війнятому житті у Вінниці. Коли запитала, а от як рефлексувати від всіх цих негараздів, почувла від професора досить цікаву відповідь: «А я дивлюсь турецькі серіали. Отримую естетичне задоволення та намагаюсь перемкнути мозок».

А ще зачепили тему теперішнього навчання у вишах. Ця тема виявилася складною і болючою для професора. На жаль, з кожним роком він спостерігає втрату інтересу молоді до природознавчих наук та навчання в цілому. На його думку фундаментальна наука сьогодні не така цікава для випускників шкіл... Це, каже, втрата наукового потенціалу країни в цілому. Ми домовилися зустрітись і продовжити розмову. Адже для університету 86-річний професор Шпанько - це ціла епоха, історія і життя ДонНУ.

2

Марія Лаптєва

Марія Лаптєва не просто студентка але й волонтерка. Вона разом з друзями веде аукціон присвячений настільним іграм. Таким способом дівчина легко поєднала хобі з допомогою армії.

- Як зародилася ідея вести аукціон. На скільки важко було почати волонтерити?

- Коли ми починали свій шлях- ми були у складі студентської ради ФШТУ і співпрацювали з компанією Lord of Boards на рахунок клубу настільних ігор нашого університету. І оскільки ми з ними співпрацювали і їм передали цю ініціативу – вони запропонували нам працювати з ними і займатися цим аукціоном. А на скільки важко було почати – в принципі не важко, просто оскільки це всього лиш менеджмент телеграм каналу і плюс деякі дії з настільними іграми – просто повчитися (нам усе показали) тому не так важко.

- А набиралася аудиторія через університет, так? Там майже тисяча підписників а це уже хороший результат.

- Аукціон існував ще до нас – нам його передали. Звісно там було менше підписників. Коли ми прийшли було здається 600. Аукціон поширювався як по університету так і по всьому ком'юніті настільних ігор, оскільки компанія Lord of Boards – наше українське видавництво настільних ігор.

- Куди саме йдуть кошти з продажу ігор ?

- Ми співпрацюємо з фондом Діани Полодянчук і в нас створена банка для неї. Вона нам говорить на що ми збираємо і ми збираємо, а потім передаємо кошти їй. А вона нам робить фото і відео звіт. Все це ми публікуємо на нашому каналі, оскільки суми потрібні великі.

- Де ви берете лоти для аукціону ?

- Лоти нам надсилають небайдужі люди зі всієї України безкоштовно. Умовно в когось є колекція і вони надсилають ті ігри які їм непотрібні або вони їх хочуть задонатити. Так і формуються лоти.

- **Цікаво. Я навіть бачила там нові ігри є.**

- Так. І нові і іноземні. В основному насправді російські, але багато чого цікавого є. Якщо я не помиляюсь, коли проводились розіграші в інших видавництвах, то переможці казали щось відправте на Міпло спротив і це буде як лот. Тобто в такому форматі також бувало.

- **Який розвиток ви бачите для своєї ініціативи ?**

-Я не впевнена що якийсь розвиток можливий, адже ком'юніті настільних ігор не настільки велике як хотілось би. Тому можливе розширення аудиторії. Але я думаю ті люди яким цікаво уже зайшли.

- **Я так бачу мало хто знає, що таке є.**

- У нас є телеграм барахолки де можна купити ігри по всій Україні. І в частині таких барахолок є пункт що вони не приймають російські ігри і пишуть якщо у вас є якісь російські ігри ви можете задонатити їх на Міпло спротив. І кидають посилання на канал.

- **Це дуже круто, що російські ігри знаходять можливість стати плюсом для нашої країни. Якою історією успіху свого волонтерства ви можете поділитися ?**

-Не знаю на рахунок успіху але ми робимо усе можливе щоб допомогти нашим хлопцям і дівчатам. Там на фронті ,не воюючи самі але намагаючись якось підтримати їх грошима і якимись добрими словами.

-**Які ігри найпопулярніші серед покупців?**

-Є колекційні ігри які уже не випускають. Є якісь ігри які постійно нам надсилають бо вони непотрібні. Тому ми не можемо провести якусь статистику.

-Як працює аукціон?

-Ми умовно в середу з 10:00 публікуємо 20 лотів і аукціон тримається до 22 години неділі. Він тримається 4 дні і найвища ставка яка у ці дні набігає і перемагає.

- Скільки коштів вдалося зібрати завдяки аукціону?

- Ми займаємося цим аукціоном майже два роки і, якщо приблизно, то зібрали близько 500 тис . У нас є звіти за квартал з аукціонів тому більш точнішою сумою є 520 тис.

-Чи є можливо ще якісь ініціативи до яких ви долучалися або плануєте долучитися?

-Я і раніше займалась волонтерством. До прикладу плела сітки і до повномасштабного вторгнення була волонтеркою вожатою у таборі, волонтерила у півмарафоні. А ця стала одною з постійних ініціатив.

-Як таке середовище як університет сприяє волонтерству? Чи допомагає ДонНУ вашій справі?

-Долучитися до керування аукціоном нам допомогло те, що ми тоді були у студраді тому саме університету ми завдячуємо тим що зараз проводимо аукціони.

-Як люди що ніколи не волонтерили можуть допомогти вашій роботі?

-Волонтерство це не так важко, як може здатися. Тут головне просто хотіти цього. Ми працюємо уже злагодженою командою, тому краще почати свою справу, бо головне це допомога нашим захисникам.

- Як вдається суміщати навчання роботу та фонд?

-Насправді дуже важко. Я ще й отримую підвищену стипендію. Тут важко балансувати між роботою постійною, навчанням, більш менш успішним, волонтерством і тримати ще й баланс з особистим життям. Дуже боюся вигоріти

особливо зараз коли горять дедлайни, курсова на носі і нічого не готово, тому важко.

- **Викладачі якось йдуть на поступки?**

- Ні, не всі знають насправді про волонтерство. А піти на роботу це мій особистий вибір тому це мають бути мої проблеми. Я ні чим не краще і не гірше за інших студентів, тому не має бути ніяких поблажок. Ми всі вчимося в одному університеті, отримуємо на виході один диплом тому це нормально.

- **яке ваше ставлення до того що люди починають забувати про війну і як цьому можна зарадити?**

-Єдине що я скажу на рахунок цього : люди це такі створіння, що дуже швидко адаптуються, по іншому ми б не вижили. З одного боку це дуже сумно, що люди забувають, але з іншого боку вони якось намагаються виживати в таких умовах.

Як ваша діяльність змінила ваш світогляд?

Насправді ніяк. Воно не сильно повпливало на мої принципи та світогляд. Як раніше я говорила, що і до цього займалася волонтерством бо мені було цікаво. Бо волонтерство це не тільки допомога, це і нові зв'язки, нові знайомства, досвід, тому я і раніше такою була.

Можливо ви хотіли б сказати щось аудиторії?

Напевно заклик до людей, щоб вони не лишалися байдужими. Я розумію що усім хочеться жити щасливо а не думати про фронт, але все ще треба пам'ятати про людей які зараз воюють і які загинули за нас і намагатися якось допомагати якщо не копійкою то доброю справою.

3

Микола Примуш: Геополітика, політичні партії та політична культура громадянства в Україні

Вже третій рік для кожного українця ранок починається із скролу новинної стрічки. Була тривога чи ні? Яке місто, село чи селище опинилося під обстрілами?

Що на лінії фронту? Читаємо, слухаємо, дивимося коментарі сто першого експерта в сфері війни, політики, мріючи почути щось позитивне. Шукаємо відповіді на питання: коли перемога? коли Захід і Америка передадуть зброю, підтримають економічно країну.... Наших очікувань забагато. Звичайно, розчаровує, коли чуєш невтішні прогнози..

Про роль політологів, експертів, аналітиків, про політичне майбутнє нашої країни наша розмова із доктором політичних наук, **професором Миколою Примушем.**

- **Миколо Васильовичу, чому ми чуємо настільки різні оцінки ролі України в повномасштабному вторгненні з боку різних політологів у світі?**

Коли Україна здобула незалежність, вона одразу привернула увагу міжнародної спільноти, зокрема ЄС і США. Наша держава шукала власне місце у глобальному геополітичному середовищі, орієнтуючись на європейські інституції та НАТО. Це був природний шлях - економічне партнерство з ЄС, безпекові гарантії від НАТО. Але тодішнє керівництво, як і суспільство, недооцінило потребу внутрішньої трансформації. Ми мали зосередитися на зміцненні економіки, розвитку освіти, медицини, культури. На жаль, покладалися на спадщину СРСР, яка поступово втрачала свою цінність.

Щодо різноманітних оцінок і коментарів - тут питання кваліфікації. "Експертом" себе сьогодні називає чи не кожен, хто виходить в ефір. Але справжні фахівці - це ті, хто має освіту, практику, наукові здобутки. Інформаційний простір наповнений протиріччями. Одного дня лунає одна версія подій, а наступного - зовсім інша. Це дезорієнтує суспільство.

Приклад - боротьба з корупцією. Маємо антикорупційні органи: НАБУ, САП, антикорупційний суд. Але результат? Суддів ловлять на хабарях, як-от голову Верховного суду Князева з 50 млн доларів. Де вирок? Де конфіскація майна? Пригадую Насірова - гучна справа, але чим завершилось? Ми всі бачимо - системи покарання не існує. Це викликає розчарування і в експертному середовищі, і серед громадян.

- **Тоді зворотнє питання. Кого Ви читаєте та слухаєте з українських і міжнародних політологів і кому довіряєте?**

Надаю перевагу тим, хто зберігає академічну неупередженість. Це науковці, які базують аналіз на фактах, дослідженнях і реальних процесах. Зокрема, я поважаю колег, які працюють у провідних аналітичних центрах Європи, США, але не покладаюся на гучні медійні імена. Інформація повинна бути обґрунтована, системна і далека від політичної кон'юнктури.

З 24 лютого 2022 року політичне життя в Україні поставлене на паузу. Політичні опоненти зобов'язалися до закінчення війни не уникати політичних баталій. Чи це було правильним рішенням і як Ви можете оцінити партійну ситуацію в країні в цілому?

Стан політичної системи, на мою думку, критичний. В Україні зареєстровано понад 300 партій, але лише одиниці мають хоч якусь діяльність. Із початком війни діяльність більшості з них практично припинилася. Після перемоги "Слуги народу" у 2019 році реальної опозиції не існує. Ті, хто позиціонує себе опонентами - як «Європейська солідарність» - часто підтримують ініціативи чинної влади.

Населення майже не довіряє політичним партіям - 5-7% довіри. Люди часто не можуть назвати навіть три назви партій. Їх активність зростає лише перед виборами. У міжвиборчий період вони не проводять просвітницької, організаційної або ідеологічної роботи на місцях.

Ще одна проблема - голосування за особистість, а не за партію чи ідеологію. Закриті списки не дозволяють виборцям бачити, кого вони фактично обирають. У цивілізованих демократіях виборці знають кожного кандидата від своєї партії.

- **Але це має формуватися десятиліттями, а не за 30 років незалежності України...**

- Так, погоджуюсь. Ідеологічна неграмотність - ще одне глибоке питання. Більшість населення не розуміє різниці між лібералізмом, консерватизмом, соціал-демократією. Це спадок радянського мислення, де була лише одна ідеологія — марксизм-ленінізм.

- **І це свідчить про недостатній рівень політичної культури. А як це можна виправити?**

- Рівень політичної культури - низький, це правда. Більшість громадян не розуміють, як функціонує система влади. Люди не знають своїх прав, не орієнтуються в програмах партій, не бачать зв'язку між вибором і наслідками.

Освіта - ключ. Починати треба з шкільної програми, вводити курси з громадянської освіти, роз'яснювати структуру влади, виборчі процеси, обов'язки і права громадянина. Але це процес не одного десятиліття. За європейськими мірками, на це потрібно 20-30 років.

- **Питання виборів до завершення військового стану не порушується. Але, коли хтось із західних політиків починає говорити про вибори в Україні, одразу стає помітним на місцях політичний «двій»...**

- Влада каже, що до завершення війни вибори не відбудуться. Але підготовку треба починати вже - реформувати виборчу систему, відкривати списки, створювати реальні механізми впливу суспільства на владу. Поки ж, на жаль, ми живемо в умовах імітації демократії. Політична культура - це фундамент демократії. І над цим маємо працювати щоденно.

4 Передмова

Stusivtsi - це про унікальність. це простір живих розмов і справжніх історій. На цьому сайті ми збираємо інтерв'ю з людьми, які творять щоденну реальність Донецького національного університету імені Василя Стуса - студентами, викладачами, випускниками, науковцями, волонтерами, усіма, хто має чим поділитися.

Цей проєкт виник з бажання чути і розуміти тих, хто поряд. Кожна розмова — це спроба зафіксувати не лише досвід, а й дух нашої університетської спільноти: відкритість, гідність, допитливість, сміливість бути собою. Назва «Стусівці» - це більше, ніж формальна приналежність. Це внутрішній стан, певна культура мислення й відчуття, яка об'єднує людей, небайдужих до світу.

Запрошуємо вас читати, слухати, дізнаватися більше про тих, хто поруч. Бо кожен має свою історію. І вона варта уваги.

Інформаційні жанри

5

Стусівці в цифрах

На даний момент Донецький національний університет налічує 5270 студентів про це пишеться на офіційному сайті університету. 289 викладачів, 165 кандидатів наук та 127 професорів та докторів наук. Також 234 спеціальностей та освітніх програм. 31 місце в рейтингу вищих навчальних закладів «Топ-200 Україна» за 2024 рік – про це кажуть данні сайту education.ua та майже 88 років існування університету.

6

Перші новини на сайті ДонНУ імені Василя Стуса: освіта, мобільність, наука і пам'ять

Перші новини, опубліковані на сайті Донецького національного університету імені Василя Стуса, позначили напрям розвитку університетської медіаплатформи як джерела важливих, аналітичних та суспільно значущих подій. У фокусі - академічна мобільність, студентські досягнення, культурні події й історія вишу.

Академічна мобільність як пріоритет розвитку

21 травня в головному корпусі ДонНУ відбулася презентація програм академічної мобільності. Представники університету та освітніх організацій ProStudyInternational і AnyWay розповіли про умови участі, практичні переваги навчання за кордоном та важливість мовної підготовки. Студенти отримали поради й інструменти для участі в міжнародних обмінах, що підтверджує стратегічний курс університету на інтернаціоналізацію освіти.

Культурна ініціатива Docudays UA: розмова через документальне кіно

На платформі культурних ініціатив «Ізоляція» пройшов показ документального фільму «День шахтаря» французького режисера Гаеля Мокаера. Фільм розповідає про життя та працю українських гірників Волині, піднімаючи питання гідності, умов праці та пам'яті. Показ відкрив серію подій фестивалю Docudays UA, що триватиме до 7 червня, і став прикладом використання мистецтва для формування критичного мислення та соціальної емпатії.

Успіхи в програмі «Завтра.UA»: 13 стипендіатів від ДонНУ

Фонд Віктора Пінчука оголосив результати конкурсу стипендіальної програми «Завтра.UA». Серед 200 переможців - 13 студентів ДонНУ, які навчаються на філологічному, економічному, фізико-технічному, історичному факультетах, а також в інституті економічної кібернетики. Стипендіати отримають щомісячну фінансову підтримку та візьмуть участь у публічних заходах і проектах, що формують нову генерацію українських лідерів.

День університету і повернення до витоків

Окрема публікація була присвячена історії ДонНУ - від створення Донецького державного університету 28 травня 1965 року до набуття ним статусу національного. У матеріалі згадується перший рік роботи, структура факультетів, науковий потенціал, створення Донецького наукового центру та урочисте відкриття, яке відбулося за участі представників провідних наукових установ. Історичний екскурс ілюструє, як університет поступово ставав академічним флагманом регіону.

Ці новини стали знаковими для перших публікацій сайту ДонНУ, окресливши основні напрями інформаційної політики закладу: якість освіти, міжнародне партнерство, науковий поступ та збереження історичної пам'яті.

Інформаційна відкритість — це ще один доказ того, що університет упевнено розвивається в умовах сучасних викликів.

7

«Трояндова площа»: у Вінниці запропонували перейменувати простір перед ДонНУ імені Василя Стуса

У Вінниці з'явилася ініціатива надати площі перед головним корпусом Донецького національного університету імені Василя Стуса символічну назву - «Трояндова». Авторкою петиції виступила студентка юридичного факультету Катерина Лапчевська.

Петицію було зареєстровано на сайті Вінницької міської ради з проханням перейменувати площу перед корпусом за адресою вул. 600-річчя, 21. Лапчевська обґрунтувала пропозицію тим, що троянда є символом Донецька, міста, де був заснований університет. У документі вона нагадала, що ще у 1970 році ЮНЕСКО назвало Донецьк найзеленішим промисловим містом, а сам населений пункт отримав неофіційну назву «місто мільйона троянд».

Особливий акцент було зроблено на тому, що після переїзду університету до Вінниці у 2014 році, його колектив подарував місту ковану троянду - символ подяки за підтримку в найскладніший період. Про це йшлося в публікації Vlasno.info, де розповідалося, що троянда була встановлена біля клумби з живими квітами, посадженими на привезеній із Донецька землі.

Під час святкування 50-річчя присвоєння вишу статусу університету, ректор ДонНУ Роман Гринюк зазначив, що гостинність вінничан надихнула на плідну працю та стала прикладом справжнього партнерства. За його словами, саме тому університет і вирішив зробити подарунок - троянду як символ єднання.

Ковану скульптуру було названо потужним знаком єдності, яку сьогодні так потребує Україна. Завідувачка кафедри журналістики ДонНУ Олена Тараненко в тому ж матеріалі Vlasno.info наголосила: «Ми більше не повинні ділитися на «ми» і «вони», «донецькі» чи «вінницькі» - усіх об'єднує спільна ідея незалежності й патріотизму».

У петиції також було зазначено, що троянда згадується в гімні університету: «Господи, благослови, місто, в котрім навесні розквітає мільйон троянд». Ці квіти стали не лише візуальним елементом ландшафту, а й частиною глибинної символіки спільноти «стусівців».

Відомо, що університет і Вінницю поєднують не лише обставини переїзду. Архітектор головного корпусу ДонНУ в Донецьку - вінничанин Володимир Спусканюк - свого часу сам завітав до університету після його евакуації й подарував факультетам книгу власних спогадів. Як зазначалося у Vlasno.info, саме він проектував район Вишенька, де зараз розташований новий корпус вишу.

Наразі петиція з ініціативою перейменування очікує на розгляд. Якщо її буде підтримано, «Трояндова площа» може стати не лише топонімом, а й сильним символом єдності двох міст і академічної спільноти.

8

ДонНУ імені Василя Стуса: 80 років історії, розвитку та академічної незламності

У 2025 році донецький університет буде святкувати своє 87 річчя. Історія цього закладу вищої освіти розпочалася 15 липня 1937 року з відкриття Сталінського державного педагогічного інституту. У перший рік на навчання було зараховано лише 138 студентів, а викладацький склад складався з 20 осіб, серед яких лише один мав науковий ступінь – про це пишуть на офіційному сайті університету.

За роки свого існування університет пройшов складний шлях: Друга світова війна, евакуація до м. Кунгур, відновлення після війни, поступове розширення академічної структури, масштабне будівництво у 1950–1970-х роках. У 1965 році на базі філії Харківського університету було створено Донецький державний університет — один з флагманів вищої освіти Донбасу.

До 1970 року в університеті працювали 540 викладачів, функціонували сім факультетів, зокрема математичний, фізичний, хімічний, біологічний, історичний, економічний і філологічний. ДонНУ імені Василя Стуса залучав до роботи провідних вчених, академіків і членів-кореспондентів Академії наук УРСР. Також відкривались нові корпуси, гуртожитки, плавальний басейн і спортивно-оздоровча база на Азовському морі.

У 2000 році університет отримав статус національного, а в 2004 році приєднався до Болонського процесу. У 2014 році університет вимушено покинув Донецьк через окупацію міста російсько-терористичними силами. Колектив і студенти об'єдналися в громадську ініціативу «Врятуй Alma Mater!» і відстояли право зберегти українську ідентичність вишу.

З 3 листопада 2014 року університет відновив роботу у Вінниці. Тут університет не лише зберіг освітню якість, а й значно розширив партнерські мережі. Нині ДонНУ імені Василя Стуса співпрацює з понад 180 установами в Україні та за кордоном. Університет реалізує десятки освітніх програм, проводить міжнародну проектну діяльність, бере участь у програмах обміну, стажування й фандрайзингу.

У 2016 році університету офіційно присвоєно ім'я Василя Стуса - його видатного випускника, поета, правозахисника, Героя України. Із цього часу спільнота ДонНУ імені Василя Стуса називає себе «стусівцями», підкреслюючи зв'язок із цінностями гідності, правди й свободи.

Нині ДонНУ імені Василя Стуса - це:

- єдиний класичний університет Вінниччини;
- потужний науково-освітній центр Центральної України;
- учасник міжнародних програм та проєктів;
- заклад із власною філософією академічної доброчесності;
- спільнота, що за 6 років в екзилі зберегла професійний склад, оновила інфраструктуру і стабільно утримує лідерські позиції у національних рейтингах.

У перспективі університет планує будівництво власного кампусу у Вінниці, продовження інноваційної діяльності та розширення міжнародної співпраці.

ДонНУ імені Василя Стуса доводить: навіть у найскладніші часи освіта, правда та єдність мають силу створювати майбутнє.

9

У ДонНУ імені Василя Стуса відбулась VII Міжнародна конференція «Травневі студії 2025»: понад 100 учасників, 8 секцій і форум для школярів

У ДонНУ імені Василя Стуса відбулась VII Міжнародна конференція «Травневі студії 2025»: понад 100 учасників, 8 секцій і форум для школярів

2 травня 2025 року на факультеті історії та міжнародних відносин Донецького національного університету імені Василя Стуса відбулась щорічна міжнародна наукова конференція студентів і молодих вчених «Травневі студії 2025: історія, археологія та міжнародні відносини в умовах війни».

Як повідомляється на офіційній Facebook-сторінці факультету, конференція об'єднала понад 100 учасників і понад 80 наукових статей. Захід зібрав дослідників із різних регіонів України та за кордоном.

Конференція розпочалася із вітальних слів ректора ДонНУ імені Василя Стуса Іллі Хаджинова, декана ФІМВ Юрія Темірова, представників Українського інституту національної пам'яті та Академії економічної освіти Молдови.

Програму конференції було реалізовано через 8 наукових секцій, які охопили широкий спектр тем - від публічної дипломатії та археології до поствоєнної відбудови й ідентичності українського суспільства. Зокрема, жваві дискусії точилися навколо тем повоєнної реконструкції, концепції «Глобального Півдня», викликів для міжнародного порядку, діяльності трампівської адміністрації, а також гендерної історії та наслідків радянських репресій.

Особливим елементом заходу став молодіжний онлайн-форум «Травневі студії – Junior», який об'єднав учнів із Вінницької, Дніпропетровської та Миколаївської областей. Юні учасники презентували доповіді, які були підготовлені на високому рівні з використанням монографій і наукових статей. Тематика охоплювала героїку Другої світової війни, президентські ініціативи, а також персональні історії військових і волонтерів.

Важливо, що в межах конференції студентська рада зібрала 9069,39 грн на підтримку підрозділів ДонНУ імені Василя Стуса, які нині боронять Україну на фронті.

Організатори подякували всім учасникам, модераторам, науковим керівникам і партнерам заходу, підкресливши, що активність молодих дослідників - це внесок у наукове майбутнє України навіть в умовах війни.

10

Марія Леванчук провела воркшоп із міської дипломатії для студентів ДонНУ

22 травня 2025 року на факультеті історії та міжнародних відносин ДонНУ імені Василя Стуса відбувся практичний семінар з міської дипломатії. Лекцію провела випускниця університету Марія Леванчук - голова Представництва Вінниці у Брюсселі, радниця міського голови з міжнародного співробітництва.

Як повідомила кафедра міжнародних відносин і зовнішньої політики ДонНУ на своїй Facebook-сторінці, захід було організовано у межах навчальних дисциплін «Дипломатія» та «Публічна дипломатія» (викладачка - Ірина Паніна). Участь у воркшопі взяли студенти першого курсу бакалаврату й магістратури, частина з них - в онлайн-форматі.

Марія Леванчук ознайомила студентів з основами міської дипломатії, її відмінностями від міжнародного співробітництва міст, інструментами впливу на локальному рівні та важливістю програмного підходу до реалізації зовнішньополітичних ініціатив. Окремо було розглянуто практичний досвід Представництва Вінниці у Брюсселі та участь українських міст у європейських мережах.

Після лекції студенти працювали над створенням ідей для програм міжнародного співробітництва Вінницької громади, зокрема дорожньої карти співпраці з містом Мюнстер та плану діяльності Представництва у Брюсселі. Марія також поділилася порадами щодо необхідних навичок у сфері дипломатії, звернувши увагу як на професійні знання, так і на soft skills.

У дописі кафедри висловлюється вдячність лекторці за натхнення, практичні рекомендації та щире підтримку молодого покоління дипломатів. Особлива подяка також адресована Збройним Силам України - за можливість навчатися і працювати в умовах війни.

11

«Маркетинг - це про свободу і людей»: досвід випускниці ДонНУ Анюти Тичинської

У рубриці «Слово випускника» своїм професійним шляхом ділиться Анюта Тичинська - випускниця спеціальності «Маркетинг» з факультету економіки Донецького національного університету імені Василя Стуса. Свою кар'єру вона розпочала дев'ять років тому з інтуїтивного вибору, який згодом став справою життя.

«Це було інтуїтивне рішення, але, як показав час, абсолютно правильне. Маркетинг дав мені свободу, креативність і розуміння людей», - ділиться Анюта.

Для тих, хто лише починає свій шлях у сфері маркетингу, вона виокремлює три головні поради:

Не бійся помилятися!

Кожна помилка - це досвід, який робить сильнішим. Теорія важлива, але справжній маркетинг починається з практики.

Будь гнучким і адаптивним.

Маркетинг - це динамічна галузь. Те, що працювало вчора, сьогодні вже може втратити актуальність.

Пам'ятай, що маркетинг - це про людей.

Важливо навчитися слухати клієнта, розуміти його потреби та говорити з ним його мовою.

На завершення Анюта звернулася до нинішніх студентів-маркетологів з теплими словами підтримки:

«Не бійтеся бути собою, не бійтеся мріяти і створювати нове. Обирайте маркетинг - і творіть зміни!»

Це інтерв'ю - не лише історія професійного зростання, а й натхнення для нових поколінь студентів, які щойно починають формувати власну маркетингову стратегію життя.

12

ДонНУ імені Василя Стуса став членом Програмної ради Європейського центру УМКС

ДонНУ імені Василя Стуса став членом Програмної ради Європейського центру УМКС

21 січня 2025 року Донецький національний університет імені Василя Стуса офіційно приєднався до Програмної ради Європейського центру Університету Марії Кюрі-Склодовської (УМКС) у місті Люблін. Цей крок став важливим етапом у розвитку міжнародної співпраці університету.

Європейський центр УМКС - це авторитетна платформа для академічного обміну, реалізації освітніх і культурних ініціатив, спрямованих на посилення зв'язків між

українськими та європейськими освітніми інституціями. Участь ДонНУ імені Василя Стуса в роботі Програмної ради відкриває нові можливості для реалізації міжнародних проєктів, зокрема у контексті інтеграції до європейського освітнього простору.

Засідання, на якому було ухвалено рішення про вступ, відбулося в гібридному форматі. ДонНУ представляв ректор університету професор Ілля Хаджинов, який долучився до зустрічі онлайн і був офіційно включений до складу Програмної ради. Участь також взяла Світлана Жильцова, в. о. директора навчально-наукового інституту розвитку академічного потенціалу та координаторка Інформаційного центру ЄС при ДонНУ.

Окрім ДонНУ, новими членами Програмної ради стали Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського та Вінницька міська рада, що підкреслює регіональну консолідацію навколо європейських цінностей.

У рамках зустрічі члени ради обговорили підсумки діяльності Європейського центру за 2024 рік, а також окреслили ключові напрями роботи на 2025 рік, зокрема академічну мобільність, спільні освітні ініціативи та залучення молоді до євроінтеграційних процесів.

Про важливість цієї події повідомляється також на офіційному сайті Донецького національного університету імені Василя Стуса, де зазначено, що співпраця з Європейським центром УМКС є підтвердженням активної участі університету в європейських інтеграційних процесах.

Детальніше про Європейський центр УМКС - на сайті UMCS